

[Arne Melchior]

med en masse skældsord, ikke har talt sig fra hinanden, men i temmelig vidtgående respekt for forskellighederne i udgangspunkt, i mål og i virkemidler måske og forhåbentlig har talt sig i nogen grad til hinanden.

Jeg tror, at den del af den danske befolkning, der måtte få lejlighed til at se og lytte i aften, og de, der måtte se referaterne i morgen, vil finde, at det var en meget fin begyndelse på et folketingsarbejde efter et nyvalg. Jeg tror, at man hverken på Børsen, i erhvervsvirksomhederne, store eller små, eller i familierne, i de tusind hjem ude over landet, ville have været glad i dag, hvis det havde været en rabalderforestilling, et skænderi og en talen sig fra hinanden.

Jeg hilser derfor med glæde – og føler mig her virkelig i overensstemmelse med et meget, meget stort flertal i befolkningen – at det er gået til på den måde, som det er. Det er konstruktivt, uden at vi er faldet hinanden om halsen i enighed. Vi er ikke sat herind for at være enige, men vi er sat herind for at tale os til rette og finde løsninger, og denne debat både godt for, at det vil blive samlingsmåden at forløbe på. Tillykke med det!

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Hr. Arne Melchior har det med at sige tillykke på de forkerte steder. Jeg kan godt huske, at da vi herinde behandlede lovforslaget om Storbæltsbroen, som hr. Arne Melchior havde været særdeles medvirkende til, endte det også med et tillykke, og jeg er dybt, dybt uenig med hr. Arne Melchior i hans betragtninger.

Jeg er også meget uenig i, at man ude omkring i de små hjem mener, at dette har været en god begyndelse på folketingsarbejdet, for så ville valgresultatet have været helt, helt anderledes, end tilfældet var den 8. september. Den 8. september fik regeringen sig et smæk over fingrene af vælgerbefolkningen, fordi den havde ført en efter vælgerens mening forkert politik.

Fremskridtspartiet fik fremgang og kom ind i en position som tungen på vægtskålen, men jeg ønsker ikke at lægge op til hverken splid, spektakel eller splittelse. Jeg ønsker udelukkende at lægge op til, at man i Folketinget samarbejder, som vælgerne har forlangt og bestemt det. Det er faktisk det eneste ønske, jeg har, hr.

Arne Melchior, og det synes jeg også at regeringspartierne burde efterleve.

Det er hyklerisk, at man efter et valg, hvor vælgerne har givet os fremgang og sat regeringspartierne tilbage, fortsat bejler til Socialdemokratiet på den måde, som det er foregået, og jeg tror bestemt ikke, at det er det, man ønsker ude omkring i de små hjem – eller hvad det nu var, hr. Arne Melchior sagde. Jeg tror det rent faktisk ikke, men resultatet vil vise sig på næste valgdag.

Atli Dam (S):

Hr. formand. Jeg vil gerne takke statsministeren for svaret vedrørende de færøske råstofproblemer. Det var ganske kort og lagde egentlig ikke op til nogen debat, og jeg vil heller ikke forsøge at få en nøjere debat frem på nuværende tidspunkt, idet som nævnt landsstyret er interesseret i en yderligere forhandling, såfremt man kan finde frem til et kommissorium, der medtager alle parter ønsker.

Men når statsministeren kort konstaterer, at det vil få store konsekvenser, såfremt man overfører råstofspørgsmålet til færøsk særanliggende, må jeg sige, at jeg er helt uenig. Tværtimod mener jeg, at det ville få langt større konsekvenser ikke at fremme en sådan overførsel. Der vil da være en betydelig risiko for, at området ikke kan administreres i en overskuelig fremtid, og ingen af parterne kan vel være tjent med, at området eventuelt kommer til at ligge brak. For jeg kan ikke forestille mig, at en dansk regering vil administrere området hen over hovedet på et lagtingsflertal eller et udtalt landsstyresønske; det ville ligge alt for langt fra dansk demokratisk tradition.

Min påstand er – og det håber jeg at Folketinget er enig i – at når regeringen i henhold til loven har en forpligtelse til at indgå i en forhandling med landsstyret, så bør det kunne ske, det står direkte i loven. Der er en hjemmel i loven til at lade regeringens holdning prøve i en såkaldt voldgiftsret, men det kan vel ikke være meningen. Vi har i 40 år klaret os uden at ned sætte denne voldgiftsret, og det mener jeg er en styrke for hjemmestyreordningen. Det ville derfor være forkert, om vi nu skulle ordne tingene på anden måde, når vi hidtil har kunnet løse alle tvistigheder ved forhandling.